ततस्तया समं तत्र स विशश्राम तां निशां ।
कृतोपचारस्तत्साध्या योगेश्वर्या विदूषकः ॥ ३१० ॥
प्रातश्च भद्रया साकमवतीर्योदयाद्रितः ।
सस्मार यमदंष्ट्रं तं राक्षसं स पुनः कृती ॥ ३११ ॥
स्मृतमात्रागतस्योक्ता गत्वा व्याघ्रक्रमं निशं ।
तस्यारुरोह स स्कन्धे भद्रामारोप्य तां पुरः ॥ ३१२ ॥
सापि सेहे तदत्युग्रराक्षसांशाधिरोपणं ।
अनुरागपरायत्ताः कुर्वते किं न योषितः ॥ ३१३ ॥
रक्षोऽधिरूढश्च ततः स प्रतस्थे प्रियासखः ।
विदूषकः पुनः प्राप तच्च कार्कोटकं पुरं ॥ ३१४ ॥
रक्षोदर्शनसत्रासं तत्र चालोकितो जनैः ।
दृष्ट्वार्यवर्मनृपतिं स्वां भार्यां मार्गति स्म सः ॥ ३१५ ॥
दत्तां तेन गृहीत्वा च तत्सुतां तां भुजार्जितां ।
तथैव राक्षसारूढः स प्रतस्थे पुरात्ततः ॥ ३१६ ॥
गत्वाम्बुधेस्तटे प्राप पापं तं बणिजं च सः ।
येनास्य वारिधौ पूर्वं छिन्नाः क्षिप्तस्य रज्जवः ॥ ३१७ ॥
जहार तस्य च सुतां बणिजः स धनैः सह ।
प्रागम्बुधिप्रवहणप्रमोचनपणार्जितां ॥ ३१८ ॥
धनापहारमेवास्य वधं मेने सपाप्मनः ।
कदर्याणां परे प्राणाः प्रायेण ह्यर्थसंचयाः ॥ ३१९ ॥
ततो रक्षोरथारूढस्तामादाय बणिक्सुतां ।
स भद्रारात्रपुत्रीभ्यां सहैवोदपतद्रभः ॥ ३२० ॥
दर्शयन्निजकान्तानां द्युमार्गेण ततार च ।
विलसत्सत्त्वसंरम्भं स्वपौरुषमिवाम्बुधिं ॥ ३२१ ॥